

Ανεφερέθη δὲ ἐκ τῆς Φιλίππου πόλεως ἀρχὴ τοῦ ὀθωνικοῦ π. φ. κ. γ. χ. α. 28 / 11 / 1867 καὶ ἐκ τῆς φιλίππου πόλεως
ἐκ τῆς φιλίππου πόλεως ἀρχὴ τοῦ φιλίππου πόλεως
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΠΟΛΕΩΣ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ

Ἡ ἱερὰ τῆς Φιλίππου πόλεως μητρόπολις καὶ οἱ κωδικοὶ αὐτῆς
Παν. Δείσθη - Μὲν δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως
ναγιότητος τὴν ὀδυνηρὰν κατάστασιν τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν πραγ-
μάτων ἔξαιτούμεθα θερμῶς ταχεῖαν τινὰ ἐφ' ἡμᾶς ἐπίβλεψιν τῆς μητρὸς ἡμῶν
ταύτης Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Παϊσίου ἡ μεγάλη Ἐκκλησία ἐψηφίσατο μη-
τροπολίτην Φιλίππου πόλεως τὸν τέως Ξάνθης κ. Πανάρετον, ἀπεκδεχομένη
ἐκ τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ τὴν κατάπανσιν τῶν ταραχῶν καὶ τὴν δυνατὴν ἐπα-
νόρθωσιν τῶν κακῶς γενομένων. Ἀλλ' ὁ κ. Πανάρετος μένει μέχρι τῆς σήμε-
ρον ἐν τῇ βασιλευούσῃ προβαλλόμενος τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήμα-
τος· ἡμεῖς δὲ ἔβδομον τοῦτο ἔτος μένομεν οὕτως ἐκτεθειμένοι εἰς πάντα τὰ
δεινὰ, ὅσα διαρκῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἐκκλησιαστικὴ ἀναρχία ἐν οὕτῳ πονηραῖς
ταῖς ἡμέραις εἶναι ἐπόμενον νὰ προξενήσῃ.

Ἡμεῖς δὲν ἐννοοῦμεν, πῶς τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος δύ-
ναι νὰ ἀναγκάσῃ τὸν κ. Πανάρετον ἵνα ἀποδημῇ, ἐνῷ αὐτὸ τοῦτο ἡ θερα-
πεῖα τῶν ἐκ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ κακῶν εἶναι ἡ μόνη προσδοκία ἐφ' ἣ ἐψη-
φίσατο αὐτὸν ἡ Μ. Ἐκκλησία. Εἶναι δὲ λόγος κενός, ἱκανοὶ ἵνα πείσωσι μό-
νους τοὺς ἐλάχιστοι περὶ τῶν ἡμετέρων πατριῶν μνησκοντας, αἱ δυσκολίαι
ὅσας προφασίζεται ὁ κ. Πανάρετος ὡς προκαταρκτικὰ ἐκ τοῦ βουλγαρικοῦ ζη-
τήματος. Οἱ ἐν ταῦτα ὁπωσδήποτε βουλγαριστὲς παρῶντες ἀπὸ τῆς καθαι-
ρέσεως τοῦ Παϊσίου νὰ ἀναγνωρίζωσι τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐχωρισθῆσαν καὶ
ἐφ' ἡμῶν καὶ ἐχρυσὴν ἤδη καὶ ἰδίαν τινὰ ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, τὸ δὲ λεγό-
μενον Μετοχίον. Ὡστε δὲν δύναται, ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ θέλουσι νὰ φέρωσι ψή-
φον περὶ παραδοχῆς ἢ μὴ ἀρχιερέως στελεχόμενον ὑπὸ τοῦ πατριαρχείου· καὶ
ὁ χωρισμὸς οὗτος οὐ μόνον δὲν ἐμποδίζει, ἀλλὰ καὶ εὐκολύνει τὴν ἐπιδημίαν
τοῦ ἀρχιερέως ποθοῦντος τὴν προκοπὴν τοῦ ποιμνίου του. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι
οὐδόλως προσβάλλεται ἡ ἀξιοπρέπεια αὐτοῦ, ἂν δὲν ἀναγνωρισθῇ κατ' ἀρχὰς
ὑπ' ἐκείνων, ὅσοι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν κακοβούλων εἰσηγήσεων οὐδ' αὐτὴν τὴν
Μ. Ἐκκλησίαν θέλουσι νὰ ἀναγνωρίσωσιν. Ἀλλὴν δυσκολίαν προτείνει ὁ κ.
Πανάρετος ὅτι οἱ ἐν Φιλίππου πόλει Γραικοί, τοῦτ' ἔστιν οἱ πιστοὶ τῇ Μ. Ἐκ-
κλησίᾳ, εἶναι ὀλίγοι, ὥστε νὰ ἀποτίωσι τὴν ὀφειλομένην ἀρχιερατικὴν ἐπιχο-
ρήγησιν. Δὲν ἀναφέρομεν ὅτι τοῦτο μόνος ὁ κ. Πανάρετος μετὰ τῶν βουλγα-
ριζόντων χαίρει διαδίδων, οὐδ' εἴμεθα ἀρμόδιοι ἵνα ὑπενθυμίσωμεν τῇ Α.
Πανιερότητι ὅτι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς οὐδέποτε ποιεῖται πορισμὸν τὴν εὐσέβειαν
ἀπέναντι τῆς ὀφειλείας, ἣν ἀπεκδέχεται παρ' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία. Ἀλλὰ τοῦτο
ἀποροῦμεν, πῶς διορθοῦται τὸ μέγα τοῦτο κακὸν μένοντος αὐτοῦ μακρὰν τοῦ
ποιμνίου του καὶ ταῦτα ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἀλλ' ὅχι· εἶναι καὶ αὕτη μία
πρόφασις κενή, ὥστε καὶ ἐκείνη, ὅτι διαμένων ἐν Φιλίππου πόλει ἤθελεν
ἀπαντᾶ ἐν πᾶσι μὲν μάλιστα δὲ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ὑποθέσεσιν ἀντίδρασιν ἐκ
μέρους τῶν Βουλγάρων πολλῶ ἰσχυροτέρων τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ἡ θέσις ἤθελε
δίδει αὐτῷ. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἡ ἐπιτόπιος ἀρχὴ θέλει
μὲν καταφρονήσει μητρόπολιν ἀνεγνωρισμένην καὶ μητροπολίτην ψηφισθέντα

Κ. Δημόσιος
Ἀποφ. 103
Ἀρχ. 103
1939-40
102-106

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ θέλει δώσει μείζονα βαρύτητα εἰς τὸ μετόχιον, ὅτε βλέπομεν καθ' ἑκάστην τρανότατα τεκμήρια τοῦ ἄρκου πρὸς τὰ ἀρχαῖα πρόνομια τοῦ πατριαρχείου σεβασμοῦ τῆς Ἀ. Ἀ. Μ. τοῦ φιλολάου ἡμῖν ἀνακτος; Οὐ μόνον οἱ φόβοι οὗτοι εἶναι ἀνυπόστατοι καὶ αἱ δυσκολίαι προφάσεις, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ αὐθαίρετος ὑφισταμένη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, τὸ Μετόχιον, θέλει αὐτόματος διαλυθῇ, ἂν διευθύνῃ τὰ τῆς μητροπόλεως ἐκ τοῦ πλησίον ἀρχιερεῖς, ὁποῖος πρέπει ἡμῖν. Ἄν ὑπάρχῃ παρ' ἡμῖν τοιοῦτος ἀρχιερεὺς, εἴμεθα βέβαιοι, παναγιώτατε δέσποτα, καὶ δυνάμεθα νὰ τὸ ὑποσχεθῶμεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἅπαντα νὰ χωρίῃ, βεβαρημένα ἤδη ἐκ τῆς ἐκρύθμου ταύτης καταστάσεως, εἰς ἣν κρατεῖ ταῦτα ἡ ἀπάτη, θέλουσι προσέλθει εἰς τὴν μητρόπολιν. Οὕτω δὲ ἄνευ πολλῶν δυσκολιῶν λύεται παρ' ἡμῖν ἐπιτοπίως τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα, περιοριζόμενον εἰς μόνους τοὺς ὑποκινούντας αὐτό, οἵτινες λίαν εὐάριθμοι εἰσίν.

Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος καθίστησεν ἐπαισθητὴν τὴν στέρησιν ποιμαντορικῆς ἐπισκέψεως. Νῦν μάλιστα ἔχομεν ἀνάγκην ἀρχιερέως· διότι καὶ μόνῃ αὐτοῦ τῇ παρουσίᾳ θέλει ἐξομαλύνει ἐπιτοπίως ὅσας δυσκολίας παρουσιάζει τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα· ἐνῷ τοῦναντίον ἄνευ γνησίου ἀρχιερέως οὐδεμία ἀντίδρασις δυνατόν νὰ γείνη πρὸς τοὺς τὰναντία τῇ τε Μ. Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ πατρίδι ἡμῶν μελετώντας, οἵτινες ὁσημέραι κραταιοῦνται ἀπροσκόπτως συγκεντρωμένοι. Ναι, ἔχομεν ἀνάγκην ἀρχιερέως· ἀλλ' ὁποῖον; ἀνδρὸς εὐσεβοῦς, ἱκανοῦ, ἀμερολήπτου, φίλου ἀληθούς καὶ εὐκρινούς τῆς τε Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῶν προαιωνίων καθεστώτων τῆς ἡμετέρας πόλεως καὶ ἐπαρχίας. Ὁ δὲ κ. Πανάρετος οὐ μόνον δὲν εἶναι τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ πᾶν τοῦναντίον. Ἐπὶ ἐτῶν πεῖρα ἔπεισεν ἡμᾶς ἀρκοῦντως περὶ τούτου. Ὁ κ. Πανάρετος οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ψηφίσεώς του κατεδέξατο νὰ γνωρισθῇ μεθ' ἡμῶν διὰ γραμμάτων, εἰ καὶ ἡμεῖς ὑπακούοντες εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐξακολουθοῦμεν ἔτι μνημονεύοντες τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς. Οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ κάμῃ λόγον περὶ τῶν τῆς μητροπόλεως κωδίκων καὶ πολλῶν ἄλλων πολυτίμων πραγμάτων, ἅτινα ἐπὶ Παϊσίου ἠρπάγησαν καὶ μέχρι τοῦδε κατακρατοῦνται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. Δὲν κατεδέχθη νὰ εἰδοποιήσῃ ἡμᾶς οὐδὲ τὴν τῆς Ὑ. Θ. Π. ἀνάβασιν εἰς τὸν οἰκουμενικὸν Θρόνον. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ πολλοῖς ἄλλοις, ἅπερ πολλάκις καὶ διὰ μακρῶν ἀνεφέραμεν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, ὁ κ. Πανάρετος δὲν ἔπραξεν οὐδ' ὅσα ἠδύνατο καὶ ἀποδημῶν νὰ πράξῃ. Ἄλλ' ἀπέδειξεν ὅτι καὶ ἐν προθέσει ἀφίνει νὰ προχωρῶσι τὰ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας σχέδια καὶ προσπαθεῖ διὰ παντελοῦς ἀπραξίας, ἵνα κραταιωθῇ μὲν ὅτι πλεῖστον τὸ Μετόχιον, ἀποδειχθῇ δὲ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἐν Φιλίππουπόλει μητρόπολις, πρὶν ἢ λυθῇ τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα, ὅτι δηλαδὴ καὶ ἡ Φιλίππουπολις βουλγαρίζει καὶ βουλγαρικὴ εἶναι. Περὶ τῶν πράξεων καὶ διαθέσεων τοῦ κ. Παναρέτου ὅτι τοιαῦτα εἰσιν, εἴμεθα πλέον ἢ βέβαιοι. Ὡστε ὁ κ. Πανάρετος ἴσως εἴ-

ναὶ ἱκανὸς καὶ κατάλληλος διὰ καθαρῶς βουλγαρικὴν τινα ἐπαρχίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἡμετέραν Φιλιππούπολιν οὐ μόνον δὲν εἶναι ὁ καταλληλότετος, ἀλλ' εἶναι καὶ ὁ μόνος, ὅστις καὶ ἀποδημῶν βλάπτει αὐτὴν καιρίως, καί, ἂν ποτε κατὰ παραχώρησιν θείαν ἐπιδημήσῃ, θέλει ὠθήσει τὰ πράγματα εἰς μεῖζον καὶ ἀνεξίτητον βάραθρον. Τοῦτο γινώσκοντες καλῶς πολλάκις ἀναφερόμενοι εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐξεφράσαμεν ὅτι ὁ κ. Πανάρετος εἶναι ὅλως ἀπαράδεκτος ἡμῖν ὡς μητροπολίτης. Καὶ διὰ ταύτης δὲ τῆς ταπεινῆς ἡμῶν ἀναφορᾶς τὸ αὐτὸ ἐξαιτούμεθα θερμῶς, ὡς ἑξῆς.

Πέρυσι διὰ ταπεινῆς ἡμῶν ἀναφορᾶς ἐξητησάμεθα παρὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἵνα, μέχρις οὗ εὐρεθῇ τρόπος τις, ὅπως παύσῃται ὁ κ. Πανάρετος τιτλοφορούμενος Φιλιππουπόλεως, ἐκλέξῃ Αὐτὸς καὶ ἀποστείλῃ ἡμῖν Ἐπίσκοπόν τινα, τοιοῦτον ἄνδρα, οἷον ἐδειξάμεν ἀνωτέρω· καὶ ὑπεσχόμεθα ὅτι θέλομεν παρέχει αὐτῷ ἐπιχορήγησιν χρηματικὴν, ὅση ἱκανὴ εἰς ἀξιοπρεπῆ διατήρησιν αὐτοῦ. Ἡ δὲ μήτηρ ἡμῶν Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἔσπευσε τότε νὰ ἀναγγεῖλῃ ἡμῖν, ὅτι θέλει ἐκκληρωθῇ ἡ αἴτησις ἡμῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδαμεν ὅπως αἴφνης ἐμάθομεν ὅτι ἀνεχώρησεν ῥοχόμενός, πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ ἐπισκόπου ὁ πρωτοσύγκελλος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Παναρέτου. Οὐκ ἤττον ὑπακούοντες τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ ὑπεδέχθημεν καὶ αὐτόν. Ἀλλ' ἐξαίτιας πείρα ἐδειξεν ὅτι καὶ ὁ πρωτοσύγκελος οὗτος ἔχει τὰς αὐτὰς ὁδηγίας παρὰ τοῦ κ. Παναρέτου, οἷας καὶ ὁ προ-αὐτοῦ ἐπίσκοπος, καὶ ἐπεκύρωσε τὴν πεποιθήσιν ἡμῶν ὅτι οὔτε ἐπίσκοπος οὔτε ἐπίσκοπος ἀποστελλόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Παναρέτου οὔτε αὐτός ὁ κ. Πανάρετος εἶναι δυνατόν νὰ διευθύνῃ τὴν ἡμετέραν μητρόπολιν μετὰ ζήλου καὶ εὐλικρινείας. Ὅθεν καθικετεύομεν καὶ πάλιν τὴν Ὑ. Θ. Παναγιώτητα, ἵνα περὶ μὲν τοῦ κ. Παναρέτου εὖρη τρόπον, ὅπως παύσῃ τοῦ νὰ ὀνομάζῃται μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως, ἄχρις οὗ δὲ ψηφισαμένη ἀποστείλῃ ἡμῖν ἄλλον μητροπολίτην ἢ Μ. Ἐκκλησία, ἐκλέξῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἀποστείλῃ ἡμῖν ἐπίσκοπόν τινα, ἄνδρα τοιοῦτον οἷον ὑπεδειξάμεν ἀνωτέρω. Ὑποσχόμεθα δὲ αὐτῷ οὐ μόνον χρηματικὴν ἐπιχορήγησιν τὴν ἀρκοῦσαν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν ὑποστήριξιν πρὸς τὸ ἀγαθὸν τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος ἡμῶν.

Πεισιμένοι ὅτι θέλει εἰσακουσθῇ ἡ ταπεινὴ ἡμῶν αἴτησις αὕτη ἀπεκδεχόμεθα πατρικὴν Αὐτῆς ἀπάντησιν καὶ ὑποσημειούμεθα εὐσεβῶς τῆς Ὑ. Θ. Παναγιώτητος τέκνα ἐν Χριστῷ πειθήνια.

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 28ῃ Ἰουνίου 1867.

Ἰωάννης Χ' Κοϊμτζόγλου, Ἰάκωβος Στεφάνου, Κωνσταντῖνος Ἀργυρίου, Νικόλαος Χ' Βασιλείου, Ἰωάννης Ν. Οἰκονομίδης, Ἐράστης Χρήστου, Πέτρος Ἰωάννου, Χ' Δημῶς Κωσταντίνου, Γεώργιος Χρηστίδης, Παναγιώτης Κωσταντίνου, Γεώργιος Ρ. Καλλισθένης, Ἀργύριος Γεωργίου, Βασίλειος Ἀγγελῆ, Ἀθανάσις Μαρούλις, Κωνστ. Παπᾶ Σαούλ, Ἰωάννης Ἰ. Βαφεύς, Γεώργ. Κωνστ. Χαλεπλῆς, Ἰωάννης Δ. Μάρδας, Διμήτριος Ζλάτου, Ἀργ.

Βαρουσιάδης, Μιχαήλ Γκιουμουσγκερδάνη, Εὐστάθιος Τζιρόνης, Χριστόδουλος Κούμα, Ν. Πέτρου προτομάστορ τῶν ἀμπατζήδων, Κωνστ. Βελιάδης, Κ. Παπαδάτης, Κυριακὸς Δ. Μήσορας, 'Α. 'Ι. Βενθύλος, Ζ. 'Ι. Νέμτσου, 'Αθ. Μ. Γκιουμουσγκερδάνης, Γεώργ. 'Α. Πολίτογλου, Δημήτριος Σλαβίδης, 'Ιωάννης Δ. Κύρου, 'Ανδρέας Γεωργιάδης, Βλ. Γ. Σκορδέλης, Δημήτριος Γεωργιάδης.

Ἐν τῇ ὀπισθίᾳ ἀγράφῳ σελίδι κατὰ τὸ ἄνω μέρος εἶναι ὀριζοντίως ἐκτετυπωμένοι δέκα κυκλοτερεῖς σφραγίδες ρουφετίων Φιλιππουπόλεως :

ΣΥΝΤΕΧ. ΧΡΥΣΟΧΟ. ΦΙΛΗ., † ΡΟΥΦΕΤΙ ΠΑΚΑΛΙΔΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΙΣ 1843 (κυκλοτερὴς καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τουρκιστί), † ΡΟΥΦΕΤΙ ΑΜΠΑΤΖΗΔΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛ. 1843 (ὁμοίως) ΡΟΥΦΕΤΙ ΡΑΠΤΑΔΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛ. 1851 (ὁμοίως), ΡΟΥΦΕΤΙ ΚΑΠΙΛΑΔΩΝ 1841 (δύο κλάδοι δάφνης διασταυρούμενοι κάτωθεν τῆς ἐπιγρ), ΡΟΥΦΕΤΙ ΑΚΤΑΡΙΑΔΩΝ 1840 (ἐν τῷ μέσῳ ἄγκυρα ἐφ' ἧς πλάστιγξ), ΡΟΥΦΤ ΚΑΦΤΖΙΑΝ (χωρίζεται εἰς τέσσαρα τμήματα διὰ δύο διαμέτρων καθέτως τεμνομένων), ΡΟΥΦΤΙ ΑΣΡΖ (ἀσταρτζήδων), ΡΟΥΦΕΤΙ ΔΚΑΓΚΡ 1851 (Δουλγκέρηδων), ΡΦΤ ΨΩΜΑΔΝ 1851.

Σημειώσεις. Ἡ ἀναφορὰ γεγραμμένη καλλιτεχνικῶς καὶ ἀψόγως συντακτικῶς καὶ ὀρθογραφικῶς ἐπὶ τῆς μιᾶς ὁμῆς χαρτοῦ διαστάσεων 0,67×0,49 τοῦ μ. περιέχει στίχους 42 πλὴν τῆς τριστίχου διευθύνσεως καὶ προσφωνήσεως. Φαίνεται ὅτι συνετάχθη ὑπὸ τοῦ τότε διευθυντοῦ τῆς κεντρικῆς Ἑλλ. σχολῆς Βλ. Γ. Σκορδέλη, Στενιμαχίτου καὶ ἑθνοφελεστάτου ἀνδρός, ἀντεγραμμένη δὲ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Γ. Ν. Καλλισθένους, αἵτινες καὶ συνυπογράφονται. Εὐρέθη ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῆς οἰκουμένης Γκιουμουσγκερδάνη. Ἡ ὀπιστολή τοῦ ἐπισκόπου Βιοηνοπόλεως Στενιμαχίτου 'Ιγνατίου Καρκαλιᾶ ἴσως ἐματαιώσῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς εἰς τὸ πατριαρχεῖον. Δυστυχῶς τὰ ἐν αὐτῇ γραφόμενα ἐπληήθευσαν. Ἀπὸ τοῦ Πανάρετος ἐνεκολλώθη τὸν Βουλγαρικὸν ἀγῶνα καὶ γενομένου τοῦ σχίσματος ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῆς ἐξαρχίας ὁ πρῶτος Βούλγαρος ἀρχιερεὺς τῆς ἐπαρχίας Φιλιππουπόλεως. Ἡ ἀπληστία καὶ ἡ πρὸς τοὺς Ἑλληνας Φιλιππουπολίτας μνησικακία διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ πρὸς τὸ πατριαρχεῖον ἐνεργείας τῶν ἐτύφλωσε τὸν γνήσιον Ἑλληνα ἐξ Ἡλείρου.

Μεταξὺ τῶν ὑπογραφῶν ὑπάρχουσι κεναὶ θέσεις προφανῶς ἀφεθεῖσαι πρὸς ὑπογραφὴν καὶ ἄλλων σπουδαίων συμπολιτῶν. Διότι ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ἔλλειψις τῶν ὑπογραφῶν τῶν μεγαλεμπόρων καὶ μεγαλοκτηματιῶν. 'Αθ. Φιλίπιδου, Τσουκαλᾶ, Σιαγκούνη, Κοσμίδου, Θωμίδου, Κλεάνθους, 'Αχλανῆ, Μαυρίδου, Χ' 'Αναστασίου, Κασιόγρα, 'Αργύρογλου, Κοτζιάσογλου, Κάβρα, Βλάδου, Πανιλίτου, 'Αργυριάδου καὶ ἄλλων. Σημειωτέον ὅτι τὸ οἰκουμ. πατριαρχεῖον καίπερ δικαιοῦν τὴν αἰτίαν τῶν Φιλιππουπολιτῶν δὲν ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν συμπαράγοντα τοῖς Βουλγάροις Πανάρετον, ἔνεκα τῆς πρὸς αὐτὸ τότε δυσμενείας τῆς ὑψηλῆς Πύλης διὰ τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν καὶ ἔνεκα τῆς ἰσχυρᾶς ὑποστηρίξεως τῶν Βουλγάρων παρὰ τῆς ἐν Κων)πόλει Ρωσικῆς πρεσβείας.

Ἄρ. 53

'Αντέγγραφον εἰκονικῶν

ιδιοκτησίας τίτλων κτημάτων τῆς Ἑλλήν. Κοινότητος Φιλ)πόλεως

Ὁ ὑποφαινόμενος Σωτήριος Ἀντωνιάδης ἱατρός, κάτοικος Φιλ)πόλεως, δίδω τὸ παρὸν ἀντέγγραφον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον κοινότητα Φιλ)πό-